

Tot zomerwaartse hoogten
 Verheft zich het lichtend wezen van de zon;
 Het neemt mijn menselijk voelen
 In zijn ruimtewijdten mee.
 Vermoedend groeit in mij
 't Gevoel dat stil verkondigt
 Beseffen zul je eens:
 Door een godenwezen werd je aangeraakt.

Blauwdruk

Voor de ochtend en avond schreef Rudolf Steiner een aantal kinderspreuken. Iedere spreuk is een liefdevol gebaar waarmee het kind de dag of de nacht ingeleid wordt. Een kleine avondspreuk voor nog heel jonge kinderen luidt: "Je rust in het goddelijke van de wereld; je zult jezelf vinden in het goddelijke van de wereld." Dit spreukje zei mijn vrouw voor één van onze kinderen voor het slapen gaan; hij zuchtte, zei: 'Ik zie al goddelijke van de wereld...'; en sliep.

Onze relatie met 'het goddelijke van de wereld' wordt inniger in deze maanden. Onze beleving wordt meegenomen met het steeds sterkere licht van de zon. We trekken er op uit; we zijn ontvankelijker voor ideeën en plannen. Maar de vanzelfsprekendheid waarmee kinderen zich kunnen overgeven aan het goddelijke van de wereld hebben wij volwassenen ingeruild voor bewustzijn en een kritische geest. De voorgaande weekspreuken herinnerden ons er steeds aan, dat we ons denken wat meer moeten loslaten om iets te beleven van deze droomwereld. Daar – in de zomerse hoogten - ligt de blauwdruk van ons leven, waarop we in vrijheid ons bestaan bouwen. Wat we in deze wereld terugvinden is het oerbeeld van onszelf, ons voorgehouden door de goddelijke wezens die dit archief voor ons beheren. Dat laat ons niet onberoerd, we worden er letterlijk door geraakt: in ons wakkere leven kunnen zich dilemma's voordoen, moeten keuzes gemaakt worden; soms neemt het leven een wending waarvan we de zin niet begrijpen. Wie het leven beleeft als meer dan een aaneenschakeling van toevalligheden, kan in de loop van de tijd gewaar worden dat zulke momenten keerpunten in het leven zijn geweest. En in dankbaarheid besef je: ik was niet alleen, ik werd aangeraakt door een godswezen, die me hielp om mijn levenspad te vinden.

Midden achttienhonderd zette Richard Wagner vijf gedichten van zijn muze Mathilde Wesendonck op muziek. Het eerste van deze hoogromantische Wesendonckliederen is : de Engel. Het begint met de woorden: "Toen ik een kind was hoorde ik vaak over engelen die de hemelse gelukzaligheid verruilden voor de aardse zon....". Wie in deze tijd iets van de onbevangenheid van het kind-zijn terug vindt, komt dicht bij zijn ware wezen.

der Engel

tekst: Mathilde von Wesendonck

Richard Wagner

1854

In der Kind-heit frü - hen Ta - gen hört ich oft von En - - geln
 sa - gen, die des Him - mels heh - re Won - ne tausch - - ten mit der Er - den - son - ne

Luister naar: <https://www.youtube.com/watch?v=HFxB6DoEUXs>